

Mahamantra och Nama

Svami Sadananda Dasa i brev
till Vamandas 1960 och 1972

Til svenska och © Kid Samuelsson 2006

En sak gjorde mig dock mycket förvånad – att Ni (under Ert framförande) spelade grammofonskivan ”Hare Krishna”. Ni måste väl ha glömt att även gåvan av Mahamantra är beroende av lyssnarens värdighet och att vi inte har kraften att till lyssnaren förmedla bhakti-KRAFT, som kvalificerar denne att lyssna till Namnet *i form av de 16 Namnens MANTRA*.

Människorna kan lyssna till Namnet, men ingalunda Mahamantra! Grammofonskivan var avsedd för Er och några få utvecklade bhakta-vänner, ingalunda för offentligheten. Till DEN, som inte har NÅGON shraddha får man INTE framföra Mahamantra – det är APARADHA!”

Då det sägs, att det inte finns några regler för Namnet – så är det inte giltigt när man tänker på den 9:e Nama-aparadhan, att ge undervisning om Namnet till någon som inte har den fasta övertygelsen att Guds-tjänandet, seva, att endast glädja Honom är ens väg och mål. En parama-bhakta, en bhakta på högsta nivå, kan skänka gåvan i form av shakti-sancara [överföring av shakti], men sålänge denne endast är en madhyama-vaishnava, en vaishnava på mellannivå, förmår han inte skänka shakti-sancara och således inte heller mahamantra och än mindre dess artha, innebörd. Annars blir man aparadhi.

Endast Caitanya Själv kunde uppmana Sina Egna att sjunga mahamantra utan föregående undervisning i sambandha-jnanam, den klara kunskapen om, och sambandet mellan Bhagavan, atma, Maya etc., men (som grammofonskiva) i ett föredrag eller på gatan i grupper – helt omöjligt. – Ja, Krishna’s Namn, men inte mahamantra.

Radhe! Radhe!
Alltid från hjärtat
Sadananda